

Les eines de Xavier Olivé

Home seriós on n'hi hagi, va camí de convertir-se en el dissenyador de festes per excel·lència. El Festival de Cinema de Barcelona, la festa de la Modernitat, o la inauguració del Gran Colmado, són alguns dels seus treballs recents. L'últim, l'exposició del XXè aniversari d'Eina, de la qual ha estat un dels màxims impulsors.

Carles Singla

—¿Quants anys fa que estàs a Eina?

—Jo vaig estudiar-hi el primer curs complet, que va ser el segon, el 68. Després, en aquell moment, el Ràfols ja estava cansat i ho volia deixar. Jo estava a Cadaqués a casa d'ell i li vaig dir que el que calia era buscar una persona que ho portés més directament i que ell en fos el director. L'endemà al matí em diu: «Escolta, això que m'has dit, ho he pensat i la persona ets tu». I així vaig portar durant anys la part d'estudis, amb una comissió. La direcció d'Eina sempre ha estat col·legiada. Aquest any ho he deixat perquè per ensenyar t'hi has de dedicar i és molt apassionant però molt esgotador.

—¿Ara, quina és la teva activitat principal?

—Aquest és el problema, de la meva professió no sé com dir-ne ni jo mateix. D'una banda, el que faig més és assessories d'imatge, i de l'altra, a través d'elles, actes en els quals es comuniqui el que el programa d'imatge contempla.

—També has treballat en la inauguració del Gran Colmado, que tothom ha qualificat de molt espectacular.

—Sí, el Gran Colmado trobo que és una idea que està molt bé. Llavors vam mirar com s'havia de comunicar perquè el dia de la inauguració s'entengués què serà el Gran Colmado. Des de posar la parada de tots els productes al carrer o que davant de cada secció és mengés el que era propi d'aquella secció, com s'havien de donar les coses, les begudes adequades.

—Eina ha tingut una importància decisiva en la implantació del disseny a Barcelona.

—No només a Barcelona, a l'Estat espanyol ara tot és *diseno*, però fa vint anys no existia res. I encara a Madrid no hi ha cap escola amb cap ni peus.

—En canvi, ara el disseny és la moda.

—S'ha posat de moda i, a més, el terme *disseny* s'està fent servir per tot. Clar, bé o malament és veritat, en les coses sempre hi ha un procés de fabricació i algú l'ha d'haver pensat. Però hi ha un abús del terme. Igual que imatge. Ara *todo es imagen*, també.

—Arran de la inauguració de «Tocs», el drugstore cultural, es comentava que per venir aquí a muntar

qualsevol negoci de cara al públic, s'ha d'anar a buscar un equip de dissenyadors que pensin el producte, mentre que a una altra banda, pintarien el local i ho farien sense preocupar-se de res.

—Sí, i sobretot a Madrid tothom campa, tothom s'atreveix a fer-ho tot. Ara ha canviat molt, perquè fa anys, quan es va començar a parlar de disseny allà, eren molt pocs els dissenyadors reconeguts. I formació, no n'hi ha hagut.

Perquè una altra cosa que ha estat important a Eina i que ara s'està perdent és que un dissenyador, com qualsevol bon professional, sobretot en temes relacionats amb la cultura, ha de tenir una formació humanística àmplia. A Eina tant s'ensenyava política social com literatura o disseny gràfic.

—A l'hora de fer l'exposició commemorativa, ¿què s'ha volgut reflectir?

—Eina tenia un problema terrible, com que tot això va néixer en un moment que no hi havia la preocupació per deixar documents i més aviat era anar tot a la contra, no hi havia fotos, no hi havia aquesta consciència històrica que això podia tenir un interès. Es feia i punt. I a més, com que es feien tantes coses, s'anava fent, no es pensava.

Jo trobo que no és una exposició pretenciosa, que era un altre perill, i que és just el moment de fer reflexionar la gent jove sobre una sèrie de moviments que no coneixen. Després, l'altra idea de l'exposició era que no fos únicament històrica, perquè Eina està viva i em semblava una contradicció total. Llavors, la idea que, en realitat, quan estarà acabada, serà l'últim dia. Cada dia s'hi va treballant.

—Alguns dels moviments que estan reflectits a l'exposi-

DOMÈNEC UMBERT

«Un dissenyador, com qualsevol bon professional, ha de tenir una formació humanística àmplia».

J. J. NÉS

Una acció de Xavier Olivé a Pavlovsky.

ció, s'han fet vells ràpidament. Hi ha coses que fa pocs anys eren molt modernes, i ara són anacròniques, ratllant el kitsch.

—Però en canvi, tot torna, perquè per exemple, l'espai del kitsch, del Jordi Galí, ara fas un tomb per locals de moda i la llum negra ha tornat del tot. En aquell moment, així com l'art estava molt implicat políticament, en disseny es creia que amb l'estètica es podrien canviar bastant les coses. L'oposat del que es pensa avui dia, que es tornen a personalitzar els objectes, i es torna a la peça única. Però hi ha coses que tenen un cicle, van i vénen.

—Avui, i també se'n parlava en la revista de Tocs, el que la gent va a comprar és una personalitat.

—Sí, sí, torna això. El que passa és que en realitat abans ja hi era. El procés de dissenyar sempre ha comportat exclusivitat. Per més que es facin sèries, sempre són curtes.

—Igual que la paraula disseny, també s'ha posat de moda la modernitat. Tu estàs en una comissió assessora per la modernització de la cultura, per tant cal suposar que hi entens.

—Sí, però això ho he dit cinquanta mil vegades, el nom no m'agrada. Les etiquetes no m'han agradat mai, jo trobo que els noms serveixen per molt poc, el que serveix és el que fas.

—Hi ha hagut un moment que la febre de la modernitat s'ha arribat a bui-

dar de contingut i consisteix només a sortir molt de nit, a anar a una sèrie de llocs que van canviant cada any.

—Això no és gens nou, jo quan tenia divuit anys, no tenia gaires diners, però anava a Boccaccio, després vaig anar a Zeleste. Quan es va obrir, hi teníem com una mena de tertúlia. Jo crec que l'important és la barreja de gent que trobes, i a base de parlar neixen nous projectes i noves coses. I això crec que és fonamental, per a la feina que jo faig, per exemple.

—Una de les coses que has treballat més últimament ha estat l'organització de festes, la festa de la modernitat, el Festival de Cinema de Barcelona, Ogilvy, el Gran Colmado...

—És pel que més em busca la gent, però jo també sóc cíclic, per exemple tinc un Laos i dues plaques de disseny gràfic, i també tinc un premi FAD d'interiorisme... va com va, però jo he anat alternant les coses. Ara, disseny gràfic, ja no en faig, treballem en equip amb algú. Però ara tot això de les festes, també va relacionat amb diferents factors.

—Les copes són molt importants avui dia.

—Sí, jo sempre m'ho he fet de donar copes a la gent i també és una cosa que cíclicament ha estat criticada. Abans es deia fer un vernissage de les exposicions, i sempre es donava una copa, perquè el dia de la inauguració és un fet social. Es tracta de fer evident

que és un acte social. Igual com quan ve algú a casa teva, li preguntes què vol prendre.

—Des del punt de vista de la teva feina d'organitzador, divertir-se, i que el públic es diverteixi, ¿és important?

—Jo crec que potser no m'agrada la paraula divertir-se.

—¿Lúdic, potser?

—Lúdic ho trobo espantós. Jo crec que l'important és certa capacitat de sorprendre, de fer reflexionar, pensar a la gent, o riure, també, ¿per què no? Però el canvi de contrastos, de coses, m'agrada molt. I per això jo crec que les copes també són importants. Sempre tens la gent guanyada, si tu d'entrada, d'una manera identificable per a ells, els cuides bé, després la gent és summament agraïda.

—Tu treballes per òrbites polítiques molt distants sense cap mena de problema.

—Em sembla absolutament conseqüent, perquè una de les coses que realment hem d'aprendre en aquest país és, primer a treballar en equip, i després perquè també crec que el país ha d'aprendre a dialogar i a entendre's.

—¿Quin seria l'acte ideal que t'agradaria fer?

—Ara, res. Ja ho tinc decidit, en tres mesos no agafo res. No me'n vaig de vacances... m'estic aquí i ja està, per anar més tranquil del que faig. A la primavera ja torno, però fa dos anys que no he fet vacances, és espantós això. □